

Neděle 22. po sv. Trojici

J10,22-42

31.10.2021

Pozdrav:

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

Milost, láska i milosrdenství našeho Pána Ježíše Krista rozhojněno budiž.

Introit:

On je náš Bůh, my lid, jež on pase, ovce, jež vodí svou rukou.

Uslyšíte-li dnes jeho hlas, nezatvrzujte svá srdce.

Píseň: 5

Čtení: Pís2,8-13

Píseň: 673

Kázání: J10,22-42

Zdá se, že jsme se dostali opět na začátek příběhu. Ježíš se vrací tam, kde poprvé veřejně vystoupil. Vrací se tam, kde o něm svědčil svědek Jan. Jan, kterému říkáme Křtitel. Jan, který vydal svědectví o Slovu, které přišlo mezi nás. Budeme jako ti mnozí, kteří Ježíše budou nenávidět pro jeho skutky dobré? Nebo budeme i my jako *mnozí*, kteří *tam uvěřili v něho*?

Než dojdeme spolu s Ježíšem do Zajordání, abychom se připravili na cestu do království nebeského, ještě jednou se zastavíme v chrámu. Necháme se pokřtít v řece Jordánu, která dělí staré od nového. Pojdme nahlédnout ještě jednou do *sloupů Šalamounova*.

Byly právě svátky posvěcení Jeruzalémského chrámu; bylo to v zimě. Svědek Jan nás zavádí ještě jednou do chrámu. Celý lid si připomíná svátky chanuka. Svátky, kdy hrdina Juda Makabejský vyhnal ze země nepřátele. Znovu vysvětil chrám, kde na oltáři ležela hanba „ohavnosti spuštění“. Antiochos Epifanés nechal v chrámu obětovat Diovi.

Potupa a znesvěcení. Ohavnost spuštění. Tímto činem jako by Bůh Izraele Hospodin byl vyhnán z chrámu. Vyhnán ven a umlčen. Ani tímto činem se Bůh Izraele nenechal od svého lidu oddělit. Ani tento hrůzný čin nemohl přerušit lásku Boha pastýře ke svému lidu.

Ano, chrám je znovu vysvěcen, tedy očištěn od všech ohavností spuštění. Židé si připomínají s naléhavostí svátků, že Bůh je zde. Je přítomen. Je v chrámu uprostřed svého lidu.

I procházel se Ježíš v chrámě po sínci Šalamounově. Jak si nevzpomenout na svého stvořitele, který se za denního vánku prochází v zahradách ráje? Samotný Bůh stvořitel se v Ježíši Kristu prochází v chrámu. No to je něco. Dlouho vyhlížený Mesiáš, samotný Hospodin Bůh Izraele konečně dorazil do svého domu.

Místo radosti, místo uvítání, místo radostného společenství s Bohem doslova Ježíše obklíčili. Ježíš je v obklíčení těch, kteří se cítí býti drženi v nejistotě, a to ve svých duších. Bytostná nejistota, existencionalní hrůza, která vede ty, kteří Ježíše obklíčili svými představami o Bohu a jeho stanování uprostřed svého lidu.

Jestliže jsi ty Kristus, pověz nám zjevně. Možná v pozadí těchto tazatelů je obava. Jako by se ptali: Jsi ten Antiochos Epifanés, který se cítil býti zjevením božím? Jsi, Ježíši, opravdu zjevení Boží, jak zvěstoval Jan?

Ano, zde je položena základní otázka. Ježíši, ty, který se procházíš po tomto světě, jsi Kristus-Mesiáš, který má moc nás vyvést z egyptských, babylonských i jiných zajetí? Nejsi jen prelud, jen někdo, kdo nás zase zklame, kdo nám nepřinese pokoj? Jsi, Ježíši, tím, který dovede vytrhnout svět z moci toho zlého?

Možná i my někdy obklíčujeme Ježíše stejnými otázkami. Možná i my v těžkých chvílích svého života se ptáme: *Jak dlouho nás chceš držet v nejistotě? Jsi-li Mesiáš, řekni nám to otevřeně-zjevně.* Ano, Pane, konečně již se zjev nad tímto světem, a nejen v chrámě. Zjev se a řekni, jak to s tebou a námi vypadá?

Ježíš odpovídá. Jeho odpověď je i není odpovědí. Pro mnohé je ještě větším zatemněním než světlem v jejich pátrání po mesianitě Ježíše z Nazaretu.

Jako by v další argumentaci Ježíš spolu se svědkem víry Janem vyprávěl příběh dějin spásy. Jako by Ježíš říkal: Což jste ve mně nerozpoznali dobrého pastýře? Toho, který jako dobrý pastýř vás – tedy lid izraelský, křesťany, ale i pohany – nejednou vyvedl z pěkné šlamastiky? Dovedl vás na krásnou šťavnatou pastvu? Cožpak jsem já, samotný Bůh, chtěl a dělal pro vás lidi něco špatného? Jen se podívejte na svůj život! Cožpak jsem vás neuzdravoval, nenosil, cožpak jsem vás netrestal tak, abyste pochopili? Co jsem udělal zlého?

Při takto položených otázkách najednou nastává zlom. Najednou se stádo ovcí začíná dělit. Jedni zaslechnou hlas tichý a mírný. Hlas konejšivý a osvobozující. Tento hlas zve k důvěře a vyznání: Ano, Bože, nikdo nás nevyrvé z tvé ruky. Všechny představy o sobě, o Ježíši nám neustále boříš.

A to je dobře, protože vyznáváme: Jako ovce, které pase pastýř a čekají na pastýřův hlas, i my každodenně čekáme na tvé slovo. Slovo, které k nám neustále mluví. Slovo, které nás znovu a znovu zve do Zajordánie, kde to vše začalo. Slovo, které nás zve na cestu následování. Slovo, které nás ponechá v bezpečné ruce našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista.

Píseň: 339

Poslání:

Moje ovce slyší můj hlas, já je znám,
jdou za mnou a já jim dávám věčný život:
nezahynou navěky a nikdo je z mé ruky nevyrve.

Požehnání:

Hospodin ti požehnej a opatruj tě.
Hospodin rozjasni nad tebou svou tvář a buď ti milostiv.
Hospodin obrať k tobě svou tvář a obdař tě pokojem.
Amen.

Píseň: 167